

živo in krepko, da bi bil Lacinger najrajši pustil Margito in bil sam, sam v gozdu, ob slapu, v sobi — samo sam, kjerkoli. Toda ni mogel.

„Adolf Ladič“, je ponavljal, „najbrže ga poznam. Jedno leto je bil na Dunaju, potem ga nisem videl.“

„Sedaj študira v Gradcu.“

„In gimnazijo je dovršil — — ?“

„V Trstu!“

„Da, da, pravi je, poznam ga.“

„Kako bo vesel, ko dobi tovariša!“

„Gotovo, gospica.“ Lacinger je lagal.

„Bodete videli, kako se je izpremenil in o svoji izvoljenki sam kaj pove.“

„Izvoljenki? Morda že zaročen?“

„Ne in da! Ali bržkone bo tako prišlo. Bogata je, odlične rodbine — sicer pa nič posebnega: mislite si diametralno nasprotje od mene: koketa, plesačica, hlastačica poklonov — brrr! — — Ali, kako je grdo, ker opravljam, kaj ne?“

Nerodna telega jima je prišla nasproti, kar je bilo Lacingerju silno všeč, da ni bilo treba odgovarjati, ker je moral skrbeti, da sta se ognila na strmec v ozki zagati, skozi katero je vlekel siv vol kruleče gare.

VII.

Po grajščini je vladala grobna tihota, samo luna je ogledovala polno lice v nebrojnih valčkih grajskega potoka, ki je šumljal melodijozno, skrivnostno, kot bi se zavedal, da vsniva pokojno veliko družino ogromne grajščine. V travi je žarela tu in tam kresnica z belo lučko, nekatera švignila po zraku kakor majhna zvezdica, a kmalu zopet kot utrinek padla v travo.

Nad tem mirom se je bočilo nebo, katero je črtala blede rimska cesta; ob njej je na iztoku in na zapadu gorelo milijon iskrivih zvezd.

Ante je slonel pri odprtem oknu, podpiral si z obema rokama glavo in gledal v veliki voz, ki se je peljal po nebu nad grajščino.

Prijala mu je nočna tihota, prijal ta sveži, gorski vzduh.

Bil je zamišljen, globoko zamišljen za tri leta nazaj. — — —

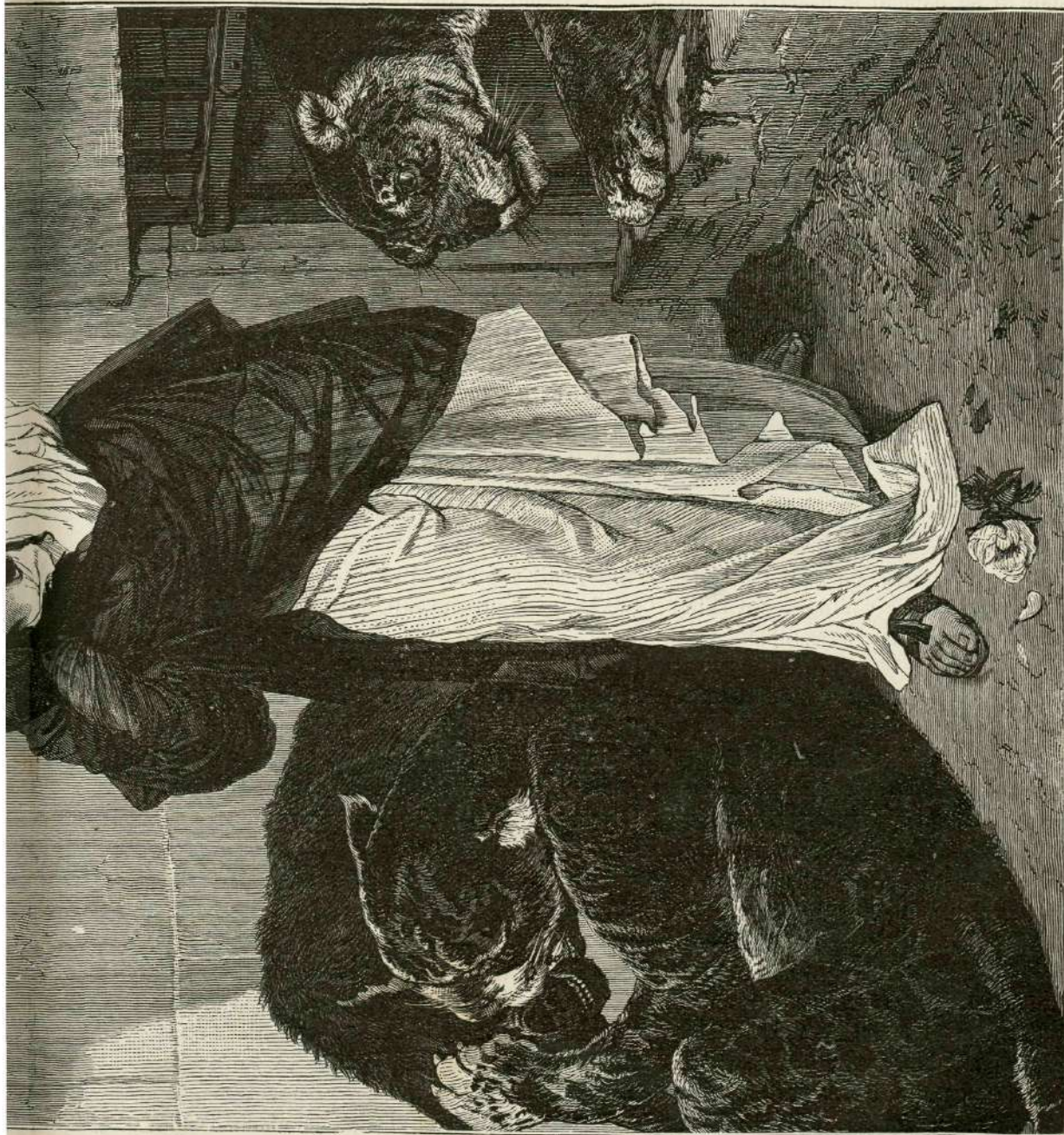
Podolgasta miza. — — Ob njej sedijo njegovi tovariši vseučiliščniki. Protivinsko pivo se peni v okroglih vrčih. Pečenka diši od njegovega sosedu. Družba je živahna, vesela, bučna. Čaše se praznijo, boljši pivci pijejo, in zopet se ziblje sveža, peneča bledorumen tekočina v čašah. On sedi, nem,

molčeč in pobit pri tej mizi. Teden dnij je že brez novca. Teden dnij strada in se prileplja prijateljem, da si za silo utolaži glad in žejo. Tovariši so ga poznali, da je čudak, filister, ki neče živeti ž njimi. On je pa molčal in odgovarjal z boleznim smehom. Vedeli so, da je siromak, a tudi znali, da dobi na posodo. Toda on ni prosil, ni hotel prositi, ker je vedel, da bo težko ali celo ne bo

mogel vrniti. Četudi je bil mlad, vendar je bil značajan, moški.

A glad, stradanje, to muči, to ulomi vse sklepe, vsak ponos, in človek prime za vsako ponudbo, poniža se in potrka, dasi ga je sram, in sprejme vsakatere pogoje. Življenje je vendarle življenje. In zato, da človek živi, da si ohrani največje bogastvo, zato stori vse, čisto vse. Kolikokrat mu je pomoč,

Zadnji pozdrav mučenice. (Prizor iz amfiteatra v Rimu.)

Slikal Gabrijel Max.